

*
ויאמר ה' אל משה אמר אל הכהנים וגדי [כא] ימזהה יש ללמד כל המתעסקים בחינוך ובלמדת
התורה אשר ודי ידוע לכל כמה דבריהם
במוראה ברובא דרובה בלשון וידבר ^{לבד} קשים מאד יש בעבודה הקודש הזה מצד עצם
במקומות מועטים, ואף ביהושע שבעל מקום
נאמר לו בלשון ויאמר, כשנאמר לו ליתן ערי
מצד ההורוים, מ"מ צריך כל אחד מהם לקלל
מקלט נאמר וידבר, וכמפורש במכות ריש ד⁶ באחבות ובשמחה כמו שהוא דבר גוח וקל ורב
י"א ד"ר חמא בר חנינא הטעם מפני שהן של
תורה דבר לשון עז הווא, וא"כ צריך להבין
מה יפרשנה עז לדריו רגניות וכדושותנו ואמר
לפנינו יותר טוב שלא יעסוק בחינוך כי איןנו
ראני לנו.

געלן ניילס (2)

"וְסִפְרָתֶם לְכֶם מִקְרָתָה הַשְׁבָת מֵיּוֹם הַבְּיאָכֶם. אֲתִ-עָמֶר הַתְּנוּפָה שְׁבָע שְׁבָתוֹת תְּמִימָתָה תְּהִיָּה". ובמדרשו: "אִמְתִּיחַ הַזָּהָרָת בָּזְמַן שִׁיְשָׁרָאֵל עֲשָׂוִים רָצְנוֹן שֶׁל מִקְסָם".²

בכל דבר הנמצא בעולם, אין לו קיום נצחי. כל דבר הוא "זהה", ונופט". נברא והיה, ועתיד לוחבל ממציאותו. אפילו על השם
והארץ נאמר בכתביו: "פִּרְשָׁמִים בַּעֲשֹׂן נֶמֶלֶח וְהָאָרֶץ בְּגִדְתְּבָלֵח".

אמנם בכל זאת לא כל דבר יש על כל פנים איזה מושך זמן, שבו הוא
במצוא וקיים, אם זמן ארוך יותר או קצר יותר. אבל דבר אחד יש
בעולם, שאינו מתקיים כלל. עוד לא הספיק להתחזות, וכבר חלף, עבר
ואיננו. וזהו — הזמן עצמו. כל רגע כמעט שהפסיק לבוא בעולם,
ותהניע עיניך בו ואיננו⁴. הזמן העבר הרי איןנו, וההווה נעשה תיבך
ומיד לעבר, אלא שניין הזמן בידי האדם לקיומו ולהנציחו, על ידי
המעשים והפעולות שיעשה בתורו אותו הזמן. כל זמן שהמעשים שלו
קיימים, הרי זה באילו אותו הזמן נמושך וקיים. ואם האדם עוסק בתורה
ומצוות ומעשים טובים, שהם דברים נצחיים, "זרבורי חיים וקמיים..."
[...] עד ולעולם עולמים", על ידי זה הוא פועל ש愧ן הזמן שלו יש לו חיים
ואלים.

והוא שנאמר באברהם אבינו: "זֶה אַבְרָהָם יָקֹן בָּא בִּימִים"⁵. סתם ז肯 איתן בא בימים. הימים הראשונים שלו כבר אינם למציאות. חלפו, עברו והלכו להם. אין הוא "בא" עמהם. אבל אברהם — וכן דוד שגמ בנו נאמר: "וְהַמֶּלֶךُ דָוד יָקֹן בָּא בִּימִים"⁶ — שביל ימי עשה צדקה ומשפט: "וַיִּשְׁמַר מִשְׁמַרְתִּי מֵצֹוֹתִיךְ וְתוֹרָתִיךְ", וכן בדוח: "מִה-אֲחָבָתִי תָּרַדְךָ בְּלָחִים לְאַשְׁתָּתִיךְ"⁷, لكن הם הנציחו את זמנם, ובשוחקינו "בא בימים", עם כל הימים הראשונים שליהם.

וهو שאמרו: "אימתי הן תמיות, בזמן שעושים רצונו של מקום".
ט ספירת העומר, לפי הכתוב בספרים, מرمזת על שנים חי האדם. שבע
ט שבנות מרמזות על ימי שנותינו בהם שבעים שנה? המזוהה
ט "תמיות תהינה", שהומן לאילך לאיבוד ולבטלה, אלא ישאר
ט בשלימותו, ובשעותם רצונו של מקום הומן נשאר קיים לעד.

ונראה שעל זה סמכו אבותינו בימי הבינים שמסרו נפשם ונפשות בנים ביהם על קידוש השם ובלבך שלא להמיר את הדת, דלאורה בשלמא על נפשותם הרו נצטו ליהרג ולא לעבור, אבל על הקטנים — (6) שאינם מחוויים במצבות — מתי התיר להם¹² ולפ"ז נחא שפיר, דברון דאלילו היו

הבנייה ממירם את הדת היה יוצא מזה חילול
השם אiom א"כ על מצוה זו נצטו גם
הקטנים, ודו"ק.

ב"יר ל"ב. ונقدسתי בתורת בני ישראל

עין ברמב"ם [פ"ה מהלכות יסוד התורה הל"א] שכתב וז"ל: כל בית ישראל מצוין על קדוש השם הגדל זהה וכובעכ"ל. במא שכתב "כל בית ישראל" וכבריון לרבות אפליו קתנים — כדכתמי

ט [תהילים קט י"ו פ"ב]: יברך את בית ישראל
גו', הקטנים עם הגודלים וגו'. והטעם נרא
לי, מدلלא כתוב "תקדישו את שמי", דאו י'!
دلא דיבר הכתוב [אלא] עם המקדשים, א'
מכיוון דכתב ונקדשתי, שהקב"ה כביכי

הוּא הַנְּפָעֵל, אֲכִילָה גַם עִי הַקְּטָנִים אֲפִיכָּה
שְׁיעִישָׂה הַעֲנִין הַזֶּה¹¹. וְאָמְרָתִי זֶכֶר לְדֹבָר
הַפְּסוּק שֶׁהָבִיא הַרְמָבָ"ס בְּסֶפֶר הַמְצֻות עַ
בְּמַצּוּחָה זו֙ [מִצּוֹחָה ט'] שֶׁהָבִיא קָרָא דִישָׁ
[כ' ט פ' כ"ג]: כִּי בְּרוֹאתוֹ יְלִדְיוֹ גּוֹ יִקְדַּ
שְׁמֵי וְהַקְדִּישֵׁו אֶת קְדוּשָׁה יְעַקְּבָה וְגַ�ו,
16)

כג.ב-ג. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם מועדיך ה', אשר תקרוו אותם מקראי קודש אלה הם מועדיך. ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון מקרא קודש.

מה שמשמעותו בשם רבנו הקדוש הנאו רבו אליו מילנה נ"ע: קשת, התחיל לומר "אללה מועדיך ה'", שההורה כי רצונו לכתוב המועדות, ומה זה שכותב פה "ששת ימים תעשה מלאכה", מה עניין שבת לפה.

וביאר, כי גם אמר "ששת ימים תעשה מלאכה" מדובר רק מון המועדות, כי המועדים בכללῆ מה ששה ימים. והם: שני ימים בחג הפסח, ביום הראשון מקרא קדש וגוי ביום השביעי מקרא קדש", יום אחד שבועות, שני ימים בסוכות, ביום הראשון טקרא קדש וגוי, ביום השmini מקרא קדש", ראש השנה יום אחד, "בחודש השביעי באחד לחודש", אס-כך המה ששה ימים. ויש עוד יום אחד יום הփורים, אבל אין דינו כלל ששת הימים, כי בכלל אלה מותר לעשות מלאכת אוכל נפש, לבשל ולארות, ויום הכיפורים דין כשבת שגמ זה אסור.

זהו שנאמר "ששת ימים", מתוך המועדים הנ"ל, "תעשה מלאכה", היינו מלאכת אוכל נפש, אשר בכך לא אמר "תעשה כל מלאכה". ביום השביעי, כלומר מלאו הימים-טובים, הוא יום הכיפורים, שבת שבתון מקרא קדש כל מלאכה לא תעשו, היינו אפילו מלאכת אוכל נפש.

מכאן ואילך התחיל לפרט אחד לאחד, ואמר "אללה מועדיך ה'" מקראי קדש אשר תקרוו במועדיך, כל אחד בעתו ובזמןנו. וזה שנאמר בסוף שורת החגיגים "אללה מועדיך ה' וכי מלבד שבתות ה'", שהרי הפסוק ד"ששת ימים תעשה מלאכה וגוי" אינו מדבר משבת כלל רק מהמועדות.

5 תכלית

הנה, בהתבוננו תראה, כי בפסח שהוරאתו היה על שפחת המקום על בתיה בני ישראל במצרים, הלא אז עדיין לא הייתה האומה נקשרת, כי היו יהודים איש באלה, "זיאל יצא איש מפתח ביתו עד בוקר" (שמות יב, כב). רק שוכלים היו מוסלמים כדייה אחת בלקיחת הקרבן ומקושרים לאדון אחד — הוא ה' אלקי ישראל. ולכל הפסח שבבהוראה זו, כתיב ביה שאין נאכל אלא למנוני, והאוכלים אותו צריכים למןוט מערב פסח. והוא כמו שבת, שמי שטרח בערב שבת יאכל בשבת (עבדה זורה ג, א), והאומה אינה מקושרת זה לזו רק באופן רוחוק.⁶ שם מוקשרים זה לזה מרכזו אחד. לכן כתוב "וספרתם להם מחרת השבעה" — וזה פסת, שהוא בהוראותו כמו שבת.⁷ עד מחרת השבת השביעית — שאנו תהיו מוקשרים זה לזה בהתגולות,⁸ "לא תכלח פאת שדק, לעני ולגר תעוזב וכי" (פסוק כב). אמתם בכל האומה, התקשרותם זה לזה הוא נימוסי וענין לאומי הבה מצד התולדה והדריה בארץ והשתווות בדיעות. לא כן חלק יעקב, כי התקשרות הלאומית הוא גדול כל כך כי התורה נתונה להאומה, וכי הסכם חכמיה וגודליה כן נמשכים דרכי הא-אלקים והשגחותו.¹⁰

דע, דבדת האלק יש מצוות המקשרין ישראל לאביהם שבשמים, ויש מצוות המקשרים ישראל והלו, כגון ציצית ותפילין ומזווה — הן מצוות המקשרין ישראל להשם יתרה, וಗימלות חסדים מברמות ומעשרות המה מקשרין זה לזה. ונמשל מה יש בין שבת ליום טוב: — שבשת הלא (שמות טו, בט) "אל יצא איש ממוקומו", והווצה אסורה, ומלאכת אוכל נפש אסורה. ואם כן, כל איש ואיש בפני עצמו הוא, לבדו הוא יושב ועובד בתרה, שהמה מקשרים אל השם יתרה המרכז האמתי, אשר כל ישראלῆ מה קיים

נפרדים המגיינים למרכזו אחד — הוא השם יתרה. ולסיבת זה המה קשורים יהודים, כמו שאמרו במודרש רביה בני יעקב שעובדים לאל אחד נקראיים "נפש".⁹ אבל יום טוב הוא מן המצוות המקשרין האומה זה לזה, שכן מלאכת אוכל נפש מותר. ואם יבאו אלף אורחים יאפה להם, עד כי אמרו (פסחים מו, ב) האופה מיום טוב לחול (רבה אמר) אין לוקה (אמרין): הויאל וחזי לאורחים. וכולם חייכים לעלות לרגל ולשםוח ולשנתן. לטן הומרה תזואה והכערת, שאם לא כן לא יהיו מוקשרים ומאוגדים זה לזה כאחד.

21

טו וספרתם לךם וגומר. אומרו לכם, לצד שיצרו ה' לספור שבע שבתות, ואמרנו זיל כי לצד שהינו בטומאת מצרים, ורזהה להזדונג לאומה זו, דין בה במשפט נידה שדיןה לספור ז' נקיים. ציינה שישפרו ז' שביעות, וזה יהיה מוכשרים להכניתם כללה לחופה. והגמ' כי שם ז' ימים וכאן ז' שביעות לצד הפלגת הטומאה. גם היותה

ממשפטם, ועיין מה שפירשתי בפסקוק בחוזש
השלישי לצאת וגמוריא. והוא מאמר הפתוח
כאן וספרתם לכם, פירוש סיבת ספירה זו
יהיא לסייעכם לטהורתכם, שזולת זה תקף

שהוא יומ השבת האמור כאן, מקצת היום
היה עדין בארץ מצרים, וזה יכו ה' לספור
ממחרת. והגמ כי זה היה בפסח מצרים,
כਮשפט הזה יעשה באותנו פרק עצמו, מידי
שנה בשנה, כי כמו כן יעשה בסוד ה'
פיכיו ליום עליון. ובכפי הפשט לזכרון
העובר ביום השבת לזכרון כי ששת ימים

6. סעיפים
הנילס (7)
16.8

22 NOV 1988 (8)

אמר רבא כמה מפשאי שאר
אנשי דקומי מכם ספר תורה ולא קיימי
מקמי נברא רבה דראי' בס"ה כריב
ארבעים ואתו רבנן בצורן חרדי:

אמר רבא כמה מפשאי שאר
אנשי דקראי מכם ספר תורה ולא קיימי
מקמי גברא רבבה דראלו בס"ת כרוב
ארבעים ואתו רבנן בצורן חרדי